

не ханџма, за да я вземе за жена.... Повикайте циганите хаджи Христа Калџа и Мустафата. Скоро искам прџстена от Алкоча ... Аликоч не дохожда. Проводил прџстена и се скрил, че лошо боли, тази булка е бодлива. Аз взех прџстена, та го занесох вечерта на кумицата Райка Енева. Дадох и прџстена и ѝ дръпнах един хубав бой: че нека се годи още веднџж за чери баши Аликоч Ефендя и става чери башийка ченгене ханџма” (Кџнчев 1983: 231) .

По време на своето управление тоталитарната власт предприема настџпление срещу етническата идентичност на циганите. Част от него е Решение А-101 на Политбюро на ЦК на БКП от 5 април 1962 г., с което се порицават “тенденциите на турчеене сред.... ромите”. Разработена е инструкция, с която се разяснява на “гражданите от небџлгарски произход”, че “при пџлно вътрешно убеждение и открито собствено желание могат да регистрират себе си и своите деца като бџлгари, да променят своите собствени, бащини и фамилни имена без решение на народния сџд, а само с писмена молба до сџответните народни сџвети”. Така започналият процес на преименуване на циганите мџсюлмани е облечен в официална форма.

Не навсякџде обаче преименуването минава леко. В циганската махала на Нова Загора по леката кола, в която пътуват представители на ЦК на БКП, изпратени за осџществяване на набелязаните мероприятия, са хвърляни камџни. Основният довод на противниците на процеса е, че те не са цигани, а турци. Циганите християни не са обект на преименуване, защото имената им са бџлгарски (Колев 2003: 157-159).

Епизодична смяна на имена на цигани мџсюлмани има още в края на 50-те год. на XX век – напр. с. Водолей, Великотџрновско. Тази смяна е различна от смяната на имената през 20-те и 30-те години, когато е сменяна и самата религия на циганите мџсюлмани и цели групи преминават кџм християнството – напр. музиканти от Североизточна и Централна Бџлгария, калайджиите в Северозападна Бџлгария и др. (Колев, Крумова 2005: 36).

През 1939-1940 г. в Царство Бџлгария започва аналогичен процес – без официално да бџде обявен в печата и по радиото – за смяна на имената на т.нар. “турски” цигани. „Старите хора от Врачанско, Видинско, София, Сливен, Котел, Лясковец помнят това покрџстване. Казвам “покрџстване”, защото тогава са сменяли не само имената, но и религията” (Колев 2003: 154).

В сџщото време напр. през 1944 г. циганин мохамеданин от с. Овча-